

Маллий капітан

«На південних морях у житті кожного чоловіка буває такий день, коли він розуміє, що час попрощатись із усіма друзями, сісти в човен і відштовхнутись від берега. Так він і робить — рушає в дорогу, і це цілком природно, бо ж настав той день».

Рей Бредбері «Кульбабове вино»

Капітан Страх отримав це прізвисько, тому що він дійсно був страхом — справжнім Страхом Семи Морів. Подейкували, що капітана Страха уникала навіть його власна тінь — чи, можливо, навпаки, то він її так боявся?

Ніхто достоту вже й не пригадає, як воно насправді було з тією клятою тінню. Проте до останньої подробиці відомо все, пов'язане з дитинством нашого капітана — коли він

був ще ніякий не капітан, а просто собі мале хлоп'я.

Річ у тім, що капітан народився в тих далеких краях, де сонце бігає по небу швидше, ніж деінде. Тому не слід дивуватися, що і дні народження, і новий рік там святкують утричі частіше, ніж десь тут у нас. Хай там як, але діти на тих чудових берегах дорослішають швидше, можливо, саме із цієї причини — бо живуть-зростають в атмосфері безперервного свята.

Отож, коли капітан Страх був зовсім малим, тоді його ще не звали капітаном, а Страхом і поготів. НЕ ТЕ, що він не був капітаном, зовсім ні. Навпаки, у тих країнах капітаном можна вважати кожного, бо хоч морські припливи-відпливи тут рідкісна штука, та коли вже трапляються, то разом із водою приносять мешканцям цієї благодатної землі все, про що ті лише могли мріяти.

Власне, тому на острові ніхто й не працює — просто сидять усі склавши руки й чекають припливу, встигаючи кілька разів

відсвяткувати свій день народження й зустріти кілька нових років. А через те, що кожен приплив приносить десь із сотню кораблів на одного мешканця острова, то капітанами можна вважати всіх острів'ян. І байдуже, що ті кораблі переважно розбиті-потрощені й потребують ремонту.

Утім, як ви вже зрозуміли, мешканцям острова нема коли морочитися з ремонтом. Після відпливу їм вистачає часу тільки на те, щоб вибрати найкращі з кораблів, влаштувати на них свято й прийом гостей, бо ходити в гості від одного борта до другого тут — звична річ. Також ніхто не ображається, коли піднімешся на палубу без запрошення — навпаки, трапи в кораблів завжди гостинно спущені.

Ви запитаете, а які прапори нові володарі кораблів підносять над своїми щоглами? Відповім, що тутешні звичаї не забороняють чіпляти над щоглами будь-які прапори. Тому водночас їх може майоріти сотня, як не більше, і всі вони геть різні. Коли на острові

задмуть теплі північні вітри (бо ж острів цей так далеко на півдні, що всі вітри тут північні) і всі ці сотні стягів разом затріпочуть у повітрі, острів'яни кидають свої клопоти й усі без винятку годинами насолоджуються цим фантастичним видовищем.

Але є одне «але»: острів'яни не люблять сірого кольору. Це вважають поганим тоном — коли над щоглою сіре знамено. Тому, якщо хтось натрапить на таке сіропрапорне судно, він зазвичай змушений кинути його й шукати іншого корабля — це значно легше, аніж знайти яскравіший прапор.

Рідко хто вибирається тут у відкрите море. Не секрет, що в море люди виходять тільки

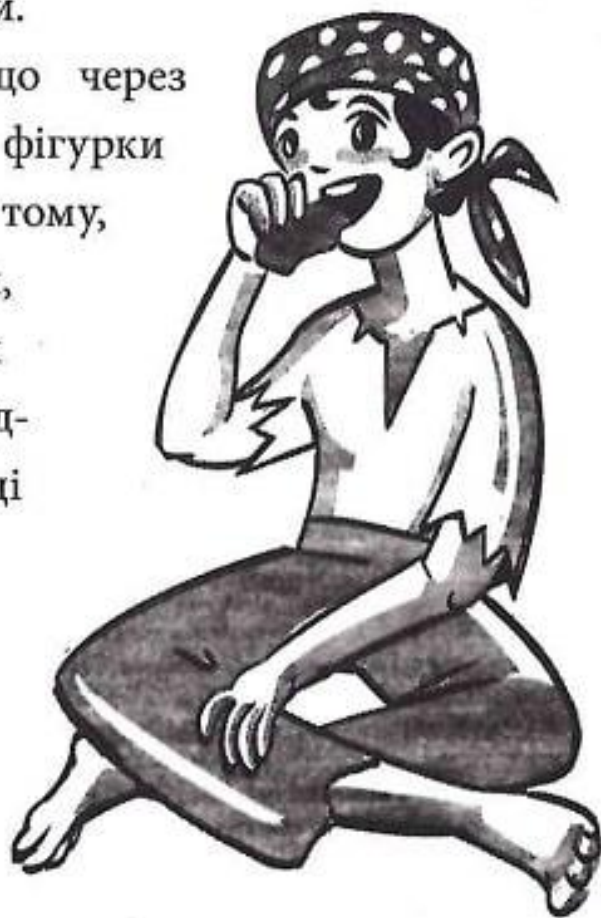
для того, щоб прогодувати свої родини. А на острові, навпаки, щоб прогодувати родини, чекають, коли море саме виплескується на берег.

Тоді в селищах святкують день урожаю. Бо ж, звісно, окрім

кораблів на берег виносить ще й урожаї батату, пшениці та хмелю. Хміль, слід сказати, море виносить уже в готовому вигляді — у пляшках і діжках. Тому в урожайні роки дорослі почуваються від такого щастя на сьомому небі. А малюки всього острова найбільше любляють, коли припливна хвиля виносить на берег врожаї какао-бобів у вигляді шоколадних фігурок, які дуже смакують з бататами.

Річ у тім, що через морську воду ті фігурки занадто солоні, тому, щоб підсолонити, діти заїдають їх скибочками солодкої картоплі. Тоді картопля солонішає, а шоколад, навпаки, солодшає. Ця дивна традиція — їсти

шоколад підсолодженим, а картоплю підсоложеною, — так швидко поширилася світом, що вже й ніхто сьогодні не пригадає, звідки вона взялася.

Батьки на острові добре дбають про своїх дітей і постійно змушують їх пити кокосове молоко. А через те, що всі малюки любляють молочко із шоколадом, їхня шкіра набуває кольору молочного шоколаду. Звісна річ, у них могла бути й біла шкіра — але це лише в тому разі, якби на берег виносило пломбір чи ванільне морозиво. Та, на жаль, тут не знають про такі смаколики, як морозиво, бо воно, як усім відомо, щойно потрапляє в теплу воду, одразу тане й розтікається. А вода тут таки тепла, якщо не гаряча! Окрім того, серед хвиль морозиво збивається як коктейль і тоді (зрідка, але таке трапляється) до острова приносить лише білу піну, яка зовсім не смачна, бо геть солоня. А хіба можна їсти солону піну від морозива, га?

Тепер про кокосові горіхи, оті самі, що їх можна відшукати в глибині острова. Вони

виростають просто до неймовірних розмірів! По щирості, якби на той берег не винесло жодного корабля, усе одно тут усіх і без того вважали б моряками — бо ж ті плоди кокосових пальм за нагоди можуть легко правити за великі човни. До того ж, на відміну від звичайних човнів, кокосові горіхи здатні до далекого плавання.

Ну от, міркуйте самі: один такий горіх, точніше, пів горіха, вміщує до п'яťох дужих чоловіків, або п'ятнадцятеро малюків, або ж зо два десятка мавпоподібних єнотів, які водяться тільки на цьому острові. Хай там скільки їх було, горіхові шхуни жодного разу ще не пішли на дно! «Ну й що тут такого особливого?» — може спитати прискіпливий читач, але тоді він не дуже знається на мореплавстві. Треба уточнити, що горіховий корабель, на відміну від звичайного, уже вміщує воду, чи то пак, молоко, та їжу. Бо ж внутрішня оболонка його слугує за харч, принаймні мавпоподібним єнотам. Щоправда, саме ці тварини нікуди за межі

